

Sygn. akt II K 1058/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący - **SSR Marcin Kulikowski**

Protokolant - Iwona Miller

w obecności Prokuratora Karola Zoka

po rozpoznaniu w dniach: 18 lutego 2016r, 6 kwietnia 2016r, 19 maja 2016r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach

przeciwko **D. S. (S.)**

synowi F. i S. zd. S.

ur. (...) w T.

oskarżonemu o to, że

I. w nieustalonym czasie od lipca 2012r. do stycznia 2015r. w B. dopuścił się innej czynności seksualnej polegającej na symulowaniu stosunku seksualnego wobec małoletnich poniżej 15 lat- S. W. i S. S. (2);

to jest o czyn z art. 200§1kk;

II. w/w czasie i miejscu prezentował małoletnim poniżej lat 15 – S. W. u S. S. (2) treści pornograficzne;

to jest o czyn z art. 200§3 kk;

-orzeka-

1. oskarżonego **D. S. (S.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. I, który wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 200§1kk i za to na mocy art. 200§1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. oskarżonego **D. S. (S.)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt. II, który wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 200§3kk i za to na mocy art. 200§3 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na mocy art. 85§1 i 2 kk, art. 86§1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 listopada 2015r do dnia 24 maja 2016r;
5. na mocy art. 41a§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z małoletnimi pokrzywdzonymi S. S. (2) i S. W. oraz zakaz zbliżania się do w/w pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów przez okres 10 (dziesięciu) lat;

6. na mocy art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty, a na mocy art. 627 kpk obciąża go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 1540,26 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści, 26/100) złotych.

Sygn. akt II K 1058/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. S. zamieszkiwał z żoną I. S. przy ul. (...) w B.. Wraz z małżonkami mieszkali dzieci I. S. z poprzednich związków – najstarszy syn K. W., córka M. B. (1), nadto urodzona w (...)r. pokrzywdzona S. W. oraz jedyne wspólne dziecko małżonków – urodzony w (...)r. pokrzywdzony S. S. (2).

D. S. był osobą bezrobotną zajmującą się jedynie pracami dorywczymi, z uwagi na chorobę alkoholową oraz brak pracy wielokrotnie przebywał sam w domu wraz z najmłodszymi dziećmi S. W. i S. S. (2).

W bliżej nieustalonym dniu, pomiędzy lipcem 2012r. i styczniem 2015r. D. S. będąc pod wpływem alkoholu nakazał małoletnim dzieciom S. W. i S. S. (2), wbrew ich woli, oglądanie włączonego przez siebie filmu pornograficznego. Ponadto, w tym samym czasie polecił S. S. (2) i S. W. rozebranie się do naga oraz symulowanie odbycia przez nich stosunku seksualnego, a to poprzez nakazanie S. W. ułożenie się na plecach na podłodze, a S. S. (2) położenie się na niej frontalnie, w ten sposób że ciała małoletnich stykały się z sobą, nadto oskarżony będąc ubranym układając się na dzieciach dociskał je do siebie wzajemnie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania małoletniej świadek S. W. (k. 19-20 zbioru A), zeznania małoletniego świadka S. S. (2) (k. 22-23 zbioru A), zeznania świadek M. C. (k. 54-56), a także na podstawie dowodów z dokumentów w postaci, odpis aktu urodzenia S. W. (k. 70 zbioru A), aktu urodzenia S. S. (2) (k. 71 zbioru A).

Oskarżony D. S. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów.

W swych wyjaśnieniach zaprzeczył jakoby kazał się dzieciom rozbierać, kłaść jedno na drugie i do siebie przyciskać. Zdarzyło się, że dzieci w zabawie kładły się na sobie, wygłupiały się, toczyły, ciągnęły się za włosy. Zastrzegł jednak, że nie wyglądało to na parodię stosunku seksualnego, dzieci często bawiły się w ten sposób, były wówczas ubrane.

Podobnie zakwestionował jakoby pokazywał dzieciom treści pornograficzne. Jak wskazał, w domu posiadali komputer, który potrafił włączyć i obsługiwać, natomiast z internetu nie korzystał zbyt sprawnie. Kiedy jego syn S. chciał by włączył mu bajkę o traktorach wówczas wpisał w wyszukiwarkę hasło „traktory” i wyszedł z pokoju, po chwili jednak dostrzegł jak na komputerze odtwarza się film z dwoma kobietami o nagich piersiach, który szybko wyłączył, wtedy wpisał w wyszukiwarkę hasło „bajki” którą puścił dziecku.

Oskarżony zarzucił, iż zawiadomienie o przestępstwie było jedynie pomówieniem jego byłej żony I. S., która zapowiadała, że się na nim zemści i oskarży go o molestowanie. Wskazał, że dzieciom nigdy nic nie zrobił, nie unikały z nim kontaktu, przychodziły do niego i bawiły się z nim (k. 40 , 46 zbioru A, 24-25).

Sąd zważył, co następuje:

Dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony D. S. dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Na jego sprawstwo wskazuje całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wiarygodne relacje małoletnich S. W. i S. S. (2), a także zeznania psycholog M. C. przeprowadzającej z dziećmi pierwsze badanie będące podstawą do zainicjowania przedmiotowego postępowania karnego. Pośrednio na sprawstwo oskarżonego wskazują również zeznania jego pasierba – świadka K. W..

Jak wynika z pozyskanej w sprawie opinii sądowo-psychologicznej (k. 79-81), przeprowadzone z oskarżonym badania nie sugerują dewiacyjnych zaburzeń o charakterze seksualnym. Podobnie w opinii sądowo-seksuologicznej (k. 77-78) zastrzeżono, iż u oskarżonego nie stwierdzono zaburzeń seksualnych spełniających kryteria zaburzeń preferencji seksualnych. Natomiast jak wskazano, karalne zachowania seksualne badanego mogą wynikać z braku internalizacji norm moralnych i prawnych oraz nadużywania alkoholu. Powyższe powiązanie karygodnych zachowań oskarżonego z nadużywaniem alkoholu ma oparcie także w zeznaniach małoletniego S. S. (2), z których wynika, że D. S. w czasie swoich zachowań był pijany, spożywał wódkę.

Z przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej S. W. wynika, że oskarżony nakazał jej oraz S. S. (2) wspólnie z nim oglądać film z gołymi osobami, nagim mężczyzną oraz kobietą, małoletnia czuła się wówczas źle. Ponadto D. S. kazał im się rozebrać, a następnie nago położyć jeden na drugim. Pokrzywdzona leżała na podłodze a oskarżony polecił S. S. (2) położyć się na niej. Przy tym małoletnia w trakcie przesłuchania za pomocą lalki oraz pluszowego misia przedstawiła w jaki sposób D. S. nakazał im się ułożyć (k. 19-20).

Zgodnie z pozyskaną w sprawie opinią sądowo-psychologiczną S. W. nie przejawiała skłonności do konfabulacji, a na treść jej zeznań nie miały wpływu osoby trzecie. Jej poziom rozwoju umysłowego mieści się w granicach normy, a procesy poznawcze funkcjonują prawidłowo. Małoletnia jest zdolna do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń. Reakcje pozawerbalne małoletniej ujawniane w toku przesłuchania wskazywały na występowanie objawów zespołu stresu pourazowego. Słuchana S. W. miała tendencję do unikania okoliczności przypominających traumatyczne przeżycia, a nadto istnieje prawdopodobieństwo, że nie ujawniła wszystkich znanych jej faktów odnośnie dopuszczenia się wobec niej czynności seksualnych (k.29 akt post. przyg., k. 14-15 zbioru C).

Także z relacji małoletniego pokrzywdzonego S. S. (2) wynika, że ojciec zmuszał go oraz S. W. do oglądania „brzydkich rzeczy”, filmu na którym były osoby bez ubrań, gdzie „dziewczyny” całowały się z „chłopakami”. Nadto D. S. kazał im się rozebrać i położyć na podłodze, w ten sposób, że S. W. leżała na ziemi, on na niej, natomiast oskarżony na nich. Małoletni pokrzywdzony za pomocą zabawek przedstawił sposób w jaki D. S. polecił im się ułożyć, samemu także kładąc się na dzieciach dociskając je, przy czym oskarżony był wówczas ubrany. Z relacji S. S. (2) wynika, że ojciec w czasie czynu był pijany, pił wódkę (k.22-23 akt post. przyg.)

Zgodnie z pozyskaną w sprawie opinią sądowo-psychologiczną małoletni S. S. (2) w toku przesłuchania nie przejawiał skłonności do konfabulacji, nie był podatny na sugestie otoczenia, a na treść jego wypowiedzi nie miały wpływu osoby trzecie. Zeznania małoletniego świadka spełniały kryteria szczerości. Jego poziom rozwoju umysłowego mieści się w granicach normy, a procesy poznawcze funkcjonują prawidłowo. S. S. (2) jest zdolny do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania materiału pamięciowego (k. 30 akt post. przyg., k. 17-19 zbioru C).

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom małoletnich S. W. i S. S. (2). Przytoczone przez nich relacje korespondują ze sobą, małoletni w sposób zgodny opisywali podejmowane wobec nich karygodne zachowania oskarżonego o charakterze seksualnym. W ocenie Sądu pozyskane opinie sądowo-psychologiczne dotyczące małoletnich pokrzywdzonych pozostają jasne, pełne i wiarygodne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności.

W tym miejscu należy także wskazać, iż na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk Sąd nie uwzględnił wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie w charakterze świadków małoletnich pokrzywdzonych wobec przyjęcia, iż wnioski te w sposób oczywisty zdążają do przedłużenia postępowania.

W myśl art. 185a § 1 kpk w sprawach o przestępstwa popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej lub określone w rozdziałach XXIII, XXV i XXVI kodeksu karnego pokrzywdzonego, który w chwili przesłuchania nie ukończył 15 lat, przesłuchuje się w charakterze świadka tylko wówczas, gdy jego zeznania mogą mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, i tylko raz, chyba że wyjdą na jaw istotne okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania, lub żąda tego oskarżony, który nie miał obrońcy w czasie pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego. Należy jednak zważyć, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, „łożenie powyższego żądania nie oznacza jeszcze konieczności ponownego przesłuchania pokrzywdzonego, albowiem to żądanie podlega ocenie

- jak każdy wniosek dowodowy - z punktu widzenia dyrektyw wyrażonych w art. 170 k.p.k. Celem procesu karnego nie jest wyłącznie zapewnienie oskarżonemu realizacji prawa do obrony, ale jednoczesna ochrona pokrzywdzonego. Funkcja ochronna przepisu art. 185a k.p.k. uzasadnia odwoływanie się do wykładni celowościowej. Natomiast samo stworzenie możliwości wystąpienia z wnioskiem o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonego nie jest równoznaczne z koniecznością zarządzenia takiego przesłuchania” [Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r. sygn. akt III KK 380/12].

Mając powyższe na względzie w ocenie Sądu w toku prowadzonego postępowania od momentu pierwszego przesłuchania małoletnich nie ujawniły się istotne okoliczności, których wyjaśnienie wymagałoby ich ponownego przesłuchania. Zdaniem Sądu przedmiotowe wnioski dowodowe w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przesądzającego o winie oskarżonego zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania karnego.

Świadek M. C. (k. 2 zbioru C, 54-56 akt post. sądowego), psycholog zatrudniona w Powiatowej (...) w T. w trakcie wizyty przeprowadziła pierwsze badania z małoletnimi S. S. (2) i S. W. w związku z podejrzeniem matki o molestowanie dzieci przez oskarżonego. Świadek wskazała, że relacje dzieci co do przedmiotowych zdarzeń pokrywały się z sobą. Ojciec miał je sadzać na kolanach, oglądały wówczas filmy pornograficzne, gdy nie chciały ojciec na nie krzychał, opowiadały również jak kazał im się rozbierać, położyć na sobie, a następnie dociskał jedno do drugiego.

Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek podstaw do podważenia relacji świadka M. C., która o okolicznościach sprawy zeznawała w związku z pełnionymi wówczas obowiązkami zawodowymi. Jej zeznania jako psychologa, nie mającej interesu w bezpodstawnym obciążeniu oskarżonego zdaniem Sądu nie budzą wątpliwości.

Brat pokrzywdzonych, pełnoletni K. W. (k. 8-9 zbioru C, 25-26 akt post. sądowego), nie był świadkiem naganych zachowań oskarżonego o charakterze seksualnym wobec młodszego rodzeństwa. Zastrzegł, że nie wie czy takie sytuacje miały miejsce. Przyznał, że D. S. zachowywał się wobec nich agresywnie, zdarzało mu się krzychać wulgarnie kiedy hałasowały bądź bałaganili. Słyszał jedynie jak dzieci opowiadały matce, że ojciec im pokazał jak mają się kłaść na sobie. Tylko z relacji I. S. wiedział, że oskarżony miał także dzieciom odtwarzać filmy pornograficzne.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom K. W.. Świadek nie starał się obciążać oskarżonego, w swej relacji zastrzegł, że nie był świadkiem naganych zachowań o charakterze seksualnym względem małoletniego rodzeństwa. Zeznając pozostawał neutralny. W ocenie Sądu słuchany rzetelnie przekazał posiadane przezeń wiadomości w sprawie.

Matka oskarżonego S. S. (4) (k. 41 akt post. sądowego) bardzo rzadko odwiedzała syna z rodziną w ich miejscu zamieszkania, częściej to oni przyjeżdżali do niej. Nigdy nie była świadkiem nieodpowiednich zachowań D. S. wobec dzieci, nigdy się na niego nie uskarżały, miały z nim bardzo dobry kontakt. Zeznania w/w świadka nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Co istotne, S. S. (4) utrzymywała z rodziną D. S. bardzo sporadyczny kontakt, ostatni raz widziała się z pokrzywdzonymi – wnukiem S. S. (2) oraz pasierbicą oskarżonego S. W. – pod koniec 2014r., o zatrzymaniu syna w listopadzie 2015r. dowiedziała się dopiero w styczniu 2016r.

Zatrudniona w (...) w T. świadek M. J. (k. 56-57 akt post. sądowego) w związku z pełnionymi obowiązkami bywała w mieszkaniu małżonków raz w miesiącu bądź raz na dwa miesiące. Zgodnie z relacją świadka I. S. nigdy nie skarżyła się na postępowanie męża wobec dzieci, osobiście nie zauważyła także niczego niepokojącego w zachowaniu samych dzieci. Zdaniem Sądu choć zeznania świadka uznać należało za w pełni wiarygodne to jednak jej wizyty jako pracownika socjalnego były zapowiadane. Nie sposób zatem przyjąć jakoby mogła powziąć jakąkolwiek wiedzę o naganych zachowaniach oskarżonego względem dzieci, zwłaszcza o charakterze seksualnym.

Dzielnicowy M. B. (2) (k. 57-58 akt post. sądowego) wielokrotnie interweniował w domu małżonków w związku ze zgłoszeniami I. S. powodowanymi nadużywaniem przez oskarżonego alkoholu. Co jednak istotne, w związku z charakterem interwencji wywoływanych zgłoszeniami I. S. świadek nie powziął wiedzy w przedmiocie naganych zachowań oskarżonego wobec dzieci o charakterze seksualnym. Fakt, iż świadek w domu nie stwierdził objawów

przemocy, a I. S. w jego ocenie jest osobą raczej konfliktową, nie wyklucza w żaden sposób rozpoznawanych w niniejszej sprawie karygodnych zachowań oskarżonego.

Bez znaczenia dla ustalenia istotnych okoliczności niniejszej sprawy pozostają zeznania pracownicy (...) w T. świadek A. S. (k. 57 akt post. sądowego). Słuchana nie posiadała jakiegokolwiek wiedzy co do relacji oskarżonego z dziećmi. Jedyne kontakty z D. S. miała już po jego wyprowadzce z domu, kiedy zamieszkał wraz z matką. Nigdy nie była w miejscu zamieszkania rodziny w B..

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd w istotnym zakresie oparł się także o dowody z dokumentów (odpisy 70-71 zbioru A na okoliczność potwierdzenia wieku pokrzywdzonych). W ocenie Sądu ich wiarygodność nie budziła jakichkolwiek wątpliwości.

Reasumując – Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zeznań słuchanych w sprawie świadków, przy czym istotne znaczenie miały również wskazane dokumenty. Przytoczone dowody są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają, tworząc jednolity obraz stanu faktycznego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że oskarżony D. S. w nieustalonym bliżej dniu w okresie od lipca 2012r do stycznia 2015r w B. dopuścił się wobec małoletnich w wieku poniżej 15 lat S. W. i S. S. (2) innej czynności seksualnej polegającej na symulowaniu stosunku płciowego.

Okoliczności zdarzenia wskazują, że swoim zachowaniem wyczerpał z winy umyślnej ustawowe znamiona występku opisanego w art. 200§1 kk.

Przepis art. 200 § 1 kk penalizuje zachowanie sprawcy, który obcuje płciowo z małoletnim poniżej lat 15 lub dopuszcza się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej lub doprowadza do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania. W tym miejscu należy zważyć, iż rozpoznawana w niniejszej sprawie „inna czynność seksualna jest to takie zachowanie, niemieszczące się w pojęciu obcowania płciowego, które związane jest z szeroko rozumianym życiem płciowym człowieka, polegające na kontakcie cielesnym sprawcy z pokrzywdzonym lub przynajmniej na cielesnym i mającym seksualny charakter zaangażowaniu ofiary. [Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2005r., III KK 187/04]. Zachowanie oskarżonego w postaci symulowania stosunku seksualnego małoletnich S. W. i S. S. (2) poprzez rozebranie małoletnich, a następnie ułożenie ich na sobie oraz dociskanie do siebie niewątpliwie przybrało postać dopuszczenia się wobec nich innej czynności seksualnej. Postępek oskarżonego wiązał się z cielesnym i mającym seksualny charakter zaangażowaniem jego ofiar. D. S. swoim aktywnym uczestnictwem bezpośrednio doprowadził do symulowania stosunku pomiędzy pokrzywdzonym dziećmi.

Nadto D. S. w tym samym miejscu i czasie prezentował małoletnim w wieku poniżej 15 lat S. W. i S. S. (2) treści pornograficzne.

Okoliczności zdarzenia wskazują, że swoim zachowaniem wyczerpał z winy umyślnej ustawowe znamiona występku opisanego w art. 200§3 kk.

Na podstawie art. 200 § 3 kk odpowiedzialność karną ponosi natomiast sprawca, który m.in. prezentuje małoletniemu poniżej lat 15 treści pornograficzne. „Przez prezentowanie należy rozumieć wszelkie sposoby umożliwienia odbioru treści o charakterze pornograficznym, tj. pokazywanie, wystawianie na widok, zapoznavanie, zaznajamianie, udostępnianie.” [M. M., Komentarz do art. 200 Kodeksu karnego, LEX 2015]. Taką postać niewątpliwie przybrało zachowanie oskarżonego, który odtwarzał pokrzywdzonym treści pornograficzne zawierające wizerunki nagich osób, a jednocześnie nakazywał dzieciom ich oglądanie.

Określając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd – zgodnie z treścią art. 115§2 kk – wziął pod uwagę charakter naruszonego czynem oskarżonego dobra prawnego jakim jest wolność seksualna i obyczajność osoby małoletniej, sposób popełnienia przestępstwa w postaci rażących zachowań o charakterze seksualnym wobec zaledwie kilkuletnich dzieci a zarazem jego najbliższych – syna oraz córki żony, a także znaczny rozmiar grożącej szkody w postaci

dotkliwego wpływu na dalszy prawidłowy rozwój psychiczny i moralny małoletnich pokrzywdzonych, co może rzutować na ich dalszy proces dorastania. W oparciu o to, Sąd przyjął stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów na poziomie wysokim.

Uznając D. S. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 § 1 kk Sąd skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Uznając D. S. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 § 3 kk Sąd skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności wymierzając mu karę łączną w wysokości 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd miał na uwadze, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 200 § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12, nadto czyn z art. 200 § 3 kk karą pozbawienia wolności do lat 3. Wymierzone kary należy zatem uznać za względne dla oskarżonego, bliższe dolnej granicy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w treści art. 53 kk. Pod rozwagę wzięto rażący sposób działania oskarżonego, który dopuścił się czynów o charakterze seksualnym wobec kilkuletnich dzieci, członków rodziny. Uwzględniono także rodzaj i charakter ujemnych następstw przestępstwa w postaci zagrożenia dla prawidłowego dalszego rozwoju psychicznego i moralnego dzieci. Istotny pozostał również sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa – D. S. nie pracował, nadużywał alkoholu, a jak wskazano w treści opinii sądowo-seksuologicznej (k. 77-78), jego karalne zachowania seksualne mogły wynikać z braku internalizacji norm moralnych i prawnych oraz nadużywania alkoholu. Przy wymiarze kary pod uwagę wzięto także wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, a także charakter naruszonego przestępstwem dobra prawnego, którym jest wolność seksualna i obyczajność małoletniego. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała również jego uprzednia karalność (dane o karalności – k. 59).

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd stosowywał zasadę częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiała zwłaszcza zbieżność czasowa przestępstw oskarżonego, których dopuścił się w nieustalonym czasie od lipca 2012 do stycznia 2015r., nadto ich zbieżność przedmiotowa – przypisane oskarżonemu czyny stanowią przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności jego małoletniego syna S. S. (2) oraz małoletniej S. W..

Sąd uznał, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa, jak i kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności będą współmierne i sprawiedliwe, będą stanowić dla niego odpowiednią dolegliwość. Nadto odpowiadają stopniu jego zawinienia i stopniu społecznej szkodliwości czynów. W ocenie Sądu orzeczenie przedmiotowej kary pozbawienia wolności powinno właściwie spełnić swe cele względem sprawcy uprzednio karanego oraz będzie odpowiednio oddziaływać w ramach społecznej świadomości prawnej, przy tym jest wystarczająco wychowawcze i dotkliwe.

Na mocy art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 listopada 2015r. do dnia 24 maja 2016r.

W oparciu o przepis art. 41a § 2 kk uwzględniając charakter rozpoznawanych czynów Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z małoletnimi pokrzywdzonymi przez okres 10 lat oraz zakaz zbliżania się do małoletnich pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż pięćdziesiąt metrów przez okres 10 lat. W ocenie Sądu orzeczony okres trwania zakazów w wymiarze 10 lat przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych przestępstw będzie wystarczający i spełni swoje cele w zakresie zapobieżenia ponownemu dopuszczeniu się przez oskarżonego podobnych zachowań wobec małoletnich pokrzywdzonych.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł i obciążył go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 1540,26 zł, na które składają się: koszty zapytania o karalność, ryczałt za korespondencję, koszty wydanych w toku postępowania opinii biegłych.